

Çatlattıcı bir sessizlik. Ruh akar. Beden bozulur. Gelen gitmiş olur. *İlham* ilahlara karışır ve ona kulluk etmeye başlarsın.

Halbuki yoktur ilham, ruhunla pazarlık eden şeytan vardır. İlham şeytanın fiyat kırmasıdır, ruh daha derin karanlık ister, şeytan daha ucuza satar.

Neden en sevilen yazılar aslında pek de sevmediğim yazılar oluyor?

Bu soru kafamın içinde dönüp durur. Bir şey yazıyorum, bunu karşımda birileri var gibi yazsam mı iyi olur, yoksa salsam mı güzel kıvrırım? Genelde karşımdaki insanlar *hayalimde bile* sıkılıp gittikleri için kendimi parmaklarımın götürdüğü yerde buluyorum. Hitap etmiyorum, mektup değilse.

Yazı beni daraltıyor zaman zaman. Arayıp ucunu bulamadığım bir yumak gibi söyleyeceğim sözü kafamın içinde arayıp duruyorum. Tortop duruyor ağırlık orada ama hangi *bilinçdışı kedi* o yumakla oynadıysa karmakarışık olmuş.

İnsanın kendinden bahsetmesi her zaman yalan. Tevazu olsa da böyle.

Ben düdüğüm diyen insanın birazdan öteceğini düşünmek lazım.

Dün akşam güzeldi. Kafamda uzun zamandır olmayan bir huzur buldum. Günde rahatlamak için üç yazı yazmam lazım herhalde. Velakin vakit yok.

Bugün Noel Baba yerine Nasrettin Hocamsı bir karakterin bazı mahallerde daha çok iş yapacağını düşündüm. Türkiye’de son zamanlarda gelişmiş bir tarih merakı var. Ciladan ibaret de olsa böyle. Bazı şeyler Osmanlı sosuyla iyi gidebilir. Noel Baba’yı Nasrettin Hoca’ya çevirmek de zor bir iş değil. Noel Babaların her yerde boy gösterdiği mevsimde bir Nasrettin Hoca’yla deneme yapmak isterdim. *Ama satışlarını artırmam gereken bir mağazam yok.*

Acıktım. Gece vakti yemek adetim yok ama mücver güzeldi Belki ondan, belki nohutlu pilavdan yesem azıcık.